Gemeente van christus,

Geleidelijk aan lijken wij wakker te worden. Ondanks alle gestribbel van mensen die er niet aan willen, daalt het besef toch neer dat er iets met onze wereld aan de hand is. In het begin van de jaren 70 toen ik op de middelbare school zat, was er een rapport geschreven door een aantal grote industriëlen en geleerden over de toekomst van onze wereld. Ze noemden hun rapport het rapport van de club van Rome.

In dat rapport werden de toekomstige wereld problemen in kaart gebracht en op een rijtje gezet. Alsof de toen plagen van Egypte een voor een werden benoemd. Maar verder gebeurde er niet zoveel in de wereld. Het leek zover weg, dat niemand het al te zwaar opnam.

Veel werd er wel over gepraat, vooral onder intellectuelen, maar die zitten meestal niet in de regering en de verkiezingen kun je niet winnen met angstige verhalen waar niemand nog iets van ziet en die bovendien veel geld kosten en ja, wie moet dat dan allemaal betalen nietwaar?

En zelfs nu, nu de gevolgen van de klimaat verandering, overbevolking en massale vervuiling overal overal voelbaar en zichtbaar worden, nu de schaarste aan water en grondstoffen overal opgemerkt worden, allerlei diersoorten uitsterven en zo voort en zo verder, zijn er toch nog heel veel mensen, die zich liever de ogen laten dichtsmeren door politici die roepen dat het allemaal maar overdreven is en dat het zo n vaart niet loopt en dat de loosverhogingen veel belangrijke r zijn. En je ziet en voelt overal in de politieke wereld hoe de partijen steeds meer tegenover elkaar komen te staan en de spanningen in de samenlevingen overal ter wereld steeds meer toenemen.

Onderhuids voelt iedereen wel dat er iets groots aan de hand is, maar de urgentie om de handen in elkaar te slaan, die lijkt er maar niet te komen.

Urgentie voelen, die opriep is van alle tijden. Vooral in de godsdienst natuurlijk, vooral in de evangeliën. Maar over welke urgentie gaat het dan?

De bijbel heeft geen weet van milieu problemen. De bijbel spreekt over heel andere problemen. Zo lijkt het. In onze lezingen gaat het om de urgentie van de geest, van de aanwezigheid van God in ons leven. Hoe belangrijk vinden we dat?

Als je nu niet wakker wordt en met je geest zoekt naar de komst en de aanwezigheid van God in je leven, dan sta je straks opeens met lege handen en gedoofde lampen eenzaam in het donker.

Dan is opeens je lev en voorbij en dan blijkt het dat je heel le leven hebt laten opvreten door de dagelijkse verlangens, de zorgen van alledag en je verlangens naar dit en dat en nog veel meer.

Je oppervlakkige boosheden, je teleurstellingen en al jke talloze reacties daar op. En dan opeens is lje leven op en voorbij en je kijkt terug en je ziet eindeloze dagen van verspilling en leegte, helemaal opgegeten door de waan van de dag en niets meer in zelf van de geest van God, de aanwezigheid van het rijk van God in je ziel.

Dan ben je pas echt arm.

heel je leven duurt bij wijze van spreken maar 1 dag, en als die voorbij gaat sta je met lege handen en teleurstelling over wat je allemaal niet hebt gehad in je leven.

Wordt wakker in godsnaam! Dat lijken veel bijbelse gelijkenissen en uitspraken van Jezus te roepen . zo ook dit verhaal van die jonge vrouwen die uitzien naar de komst van de bruidegom, dat is natuurlijk een beeld van de komst van God die je leven vervulling geeft en alles compleet maakt.

Zo is het goed, zo ben ik thuis, zo ben ik tot in mijn ziel verbonden met mijn schepper, met zijn koninkrijk waar ik niets van weet, maar dat anders is en meer is dan alles wat ik ken en begrijp.

Wordt toch wakker, zegt dat verhaal van die jonge vrouwen ten ons. Hou je licht brandende en levend en laat het niet roekeloos verdampen en voorbij gaan.

En zo spreekt ok de apostel Paulus tegen de gemeente in Thessaloniki. Deze brief is een van de eerste brieven die Paulus heeft geschreven aan een gemeente. Hij leeft volop in de verwachting dat het rijk van God nabij is en zomaar kan komen en alles veranderen.

Voor ons is dat 2000 jaar later wel een beetje anders geworden en ook na de dood van Paulus, begon de christelijke klerk zich te bezinnen: kennelijk duurt de wederkomst van christus wat langer dan gedacht en moeten we daarmee omgaan. En dan wordt het belangrijk om na te denken over wat dan is die wederkomst of het aanbreken van die grote verandering, de komst van het rijk van God in onze wereld.

We kunnen ons er immers geen voorstelling van maken en alles wat we er over zeggen is een poging om het te begrijpen.

Of is het allemaal onzin en een fabeltje waarmee we voor de gek zijn gehouden?

We weten tegenwoordig dat de wereld al miljarden jaren bestaat en om de zon draait en dat er een moment zal komen dat de zon steeds groter wordt en alle planeten zal verbranden en dan verdampen tot bijna niets.

Ook zon en maan gaan voorbij, heel letterlijk, alleen duurt dat nog even. En het mensdom is intussen druk bezig zichzelf te vernietigen door de planeet als woonplaats zo te misbruiken dat er geen toekomst meer overblijft.

Daar heb je die urgentie weer: we hebben niet veel tijd meer om onze toekomst en die van onze kinderen op deze planeet te redden.

Maar de urgentie van de bijbel verhalen , de urgentie die Paulus voelde is van een andere soort: onze geestelijke toekomst, met God leven of buiten de atmosfeer van God omkomen in een geestelijke nacht van onvervulde verlangens en haat en vervreemding.

Dus spreekt hij zijn gemeente in Thessaloniki aan en zegt dan in zin 13 van onze tekst:

Wij danken God dan ook onophoudelijk dat u zijn woord, dat u van ons ontvangen hebt, niet hebt aangenomen als een boodschap van mensen, maar als wat het werkelijk is: het woord van God, dat werkzaam is in u, die gelooft.

Dit is een belangrijke zin denk ik. Wij danken god onophoudelijk. Daarmee begint het: god onophoudelijk te danken voor wat er al is, wat er al plaatsvindt de tekenen van zijn rijk van zijn grote licht in het lev en van de mensen. Daarvoor te danken en je bewust te zijn, daar begint het geestelijke leven dat sterker is dan jammerklachten en boosheid over wat er nog niet is.

En dan zegt Paulus; dat jullie de woorden niet hebben opgenomen als iets van mensen, maar het woord van god.

En dan komt het: dat werkzaam in u is, die gelooft.

Het woord van god moet werkzaam zijn n ons leven om woord van God te kunnen worden in ons leven. Dat is niet hetzelfde al vroom geneuzel en veel praten over je grote geloof en over God; het is tot in je ziel doordrenkt worden van de aanwezigheid van God en alles waar God voor staat: de vergeving, de liefde, de heldere geest die die goed en kwaad van binnen uit kan onderscheiden. Dat zijn geen zaken waar anderen iets van weten of kunnen zeggen: het is jouw innerlijke verbondenheid met God en de geest van God.

Het is geen moralisme en betweterij maar een kracht een spirituele innerlijke heldere kracht, die je leven op het spoor zet van God en je verbindt met het leven van de mensen om je heen.

De urgentie is dat je het niet laat sloffen, niet verwaarloost alsof je eeuwen de tijd had. Het komt er op aan, nu, deze dag, dit uur, dit moment. Er zijn geen andere momenten dan juist dit moment. God wil ons verwachtend en met ons licht brandend, waakzaam, hoopvol en klaar om te doen wat er nu moet gebeuren.

Zo leven wij samen als kinderen van God de toekomst tegemoet, totdat hij komt.

Amen.